

ρήχθησαν ἡ Ῥωσικὴ, Σερβικὴ, Βουλγαρικὴ, Μαυροβούνιος, καὶ ἄλλαι διάλεκτοι ὁμιλούμεναι ὑπὸ διαφορῶν λαῶν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Αὐστρίας.

Ὁ Κασίμηρος, τοῦ ὁποῦ τὴν εἰκόνα ἔχουν ἐνώπιόν των οἱ μικροὶ ἀναγνῶσται τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων, ἦτο ὁ ἔσχατος καὶ κάλλιστος βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, ὠνομάσθη δὲ μέγας διὰ τὰς κατακτήσεις, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀνεξίθρησκείαν του καὶ πολλὰς ἄλλας

ἀρετὰς, αἵτινες κατέστησαν αὐτὸν ἀγαπητὸν παρὰ τῇ λαῷ, τὴν δὲ μνήμην του σεβαστὴν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

Ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ἀπέθανε τὸ 1370 καὶ ἐτάφη εἰς τὴν πόλιν Κρακοβίαν, ὃ δὲ τάφος του ἀνεκαλύφθη πρό τινων ἐτῶν, καὶ τὰ ὀστέα του ἐξετάφησαν καὶ ἐγένετο δι' αὐτῶν λιτανεὶά ἐν μεγάλῃ πομπῇ ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν.

Ὁ Ἐρίκος προσευχόμενος μετὰ τῆς Ἑλένης.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀρθρον.)

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων τοῦ Μαυροθοδωρῆ ὁ πτωχὸς Ἐρίκος ἀνετριχίασε συλλογιζόμενος, ὅτι διὰ μέσου ἐκείνων, τὰ ὅποια εἶπε, θὰ ἐγένετο αἰτία ν' ἀρπάσουν οἱ λησταὶ τὸν μικρὸν φίλον του Ἀλδέρτον. Ἐνῷ δ' ἔκλαιε πικρῶς διὰ τοῦτο, ἤκουσε τὸν Μαυρο

θοδωρῆ νὰ λέγῃ εἰς τὴν γραῖαν Μαργαρίταν,

«Ἄκουσον, Μαργαρίτα, πόσον καλὰ ἐδῆξαν ἐπὶ τέλους ὅλα μας τὰ σχέδια! Αὐτὴν τὴν νύκτα ἐσκόπευον νὰ εἰσελθῶ εἰς τὸ φρούριον καὶ ν' ἀπαγάγω τὸν μικρὸν Κόμητα ἐκ τῆς κλίνης του, ἀλλὰ κατὰ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἐρίκος μᾶς ἔδωκεν, ἡ ἀπαγωγὴ δύναται νὰ γείνη πολὺ εὐκολώτερον. Πόσον μωρὸς ὁ Κόμης πρέπει νὰ ᾔται, ἀφίνων τὸ παιδίον νὰ τρέχῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μόνον του!»

«Ὡς φαίνεται, ὁ Κόμης εἶναι πολὺ μελαγχολικὸς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν συλλογίζεται διὰ τίποτε,» εἶπεν ἡ γραῖα· «γνωρίζω δὲ καὶ τὸν λόγον,» ἐπρόσθεσε, κυττάζουσα μετὰ λύπης τὸν Ἑρῖκον. «Πρὸ ἐπτά ἡ ὀκτὼ ἐτῶν, πρὶν κατοικήσωμεν ἐδῶ εἰς τὸ δάσος, ὁ Κόμης ἦτο πολὺ διαφορετικώτερος, ἀλλὰ τώρα δὲν φροντίζει δι' ἑτι συμβαίνει εἰς τὸν οἶκόν του, ἄλλως θὰ ἀνεύρισκε τὴν φωλεάν μας ταύτην πρὸ πολλοῦ.»

«Τί τρέχει λοιπὸν μὲ αὐτόν;» ἠρώτησεν ὁ Μαυροβοδωρῆς.

«Ἀχ!» ἀπεκρίθη ἡ γραῖα, «τοῦτο δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ εἶπω, διότι ἂν μάθῃ ὁ Ῥόλλος, ὅτι σοῦ τὸ εἶπα, θὰ χάσω τὴν ζωὴν μου εἰς μίαν στιγμὴν.»

«Καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ Ῥόλλος, ὅστις μᾶς ἔστειλεν ἐδῶ τὸν Ἑρῖκον;» εἶπεν ὁ Μαυροβοδωρῆς.

«Αὐτότατος!» εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

«Ἀλλὰ ποῖος ἡξεύρει, ἂν ποτε θὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη; Ἡμεῖς δὲν ἠκούσαμεν τίποτε περὶ αὐτοῦ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, ἐκτὸς τούτου τί ἔχει νὰ κάμῃ αὐτὸς μὲ τὸν Κόμητα;» εἶπεν ὁ Μαυροβοδωρῆς.

«Αὐτὸ εἰξεύρει μόνος αὐτὸς καὶ ἐγὼ, καὶ ἄλλος κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ,» εἶπεν ἡ γραῖα. «Ἐὰν πραγματικῶς ἀπέθανε καὶ ἔμουν βεβαία περὶ τούτου, εἰξεύρω τί θὰ ἔκαμνα· ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ περιμένω ὁλόκληρον ἔτος, ὅπως ὀρκίσθην, ἔπειτα, ἐὰν δὲν ἐπαέλθῃ, θὰ μάθῃς ὅλα τὰ μυστικὰ του καὶ ὅτι γνωρίζω περὶ τοῦ Ἑρῖκου· θὰ χαρῆς δὲ πολὺ νὰ μάθῃς ὅλα ταῦτα, διότι αὐτὸς ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὸν μικρὸν Κόμητα.»

Ὁ Μαυροβοδωρῆς ἐπροσπάθησε πολὺ νὰ καταπείσῃ τὴν γραῖαν Μαργαρίταν νὰ τοῦ εἴπῃ ὅσα ἐγνώριζεν, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ φανερώσῃ τὰ μυστικὰ τοῦ φίλου τῆς Ῥόλλου· ἠναγκάσθη ἐπομένως νὰ περιμένῃ μέχρι τῆς παρελεύσεως τοῦ ἔτους, ὅτε αὐτὴ ὑπεσχέθη νὰ τοῦ τὰ ἀποκαλύψῃ ὅλα.

Ἀφῆσας δὲ τὴν Μαργαρίταν ἐφώνησε τοὺς ἄλλους ληστὰς καὶ ἀνεκαίνωσεν εἰς αὐτοὺς τὸ σχέδιον τῆς συλλήψεως τοῦ νέου Κόμητος. Ἐνῶ δὲ συνεζήτουν μετὰ τῶν περὶ τούτου, ἦλθε καὶ ἡ γραῖα πρὸς αὐτοὺς, ἀφῆσας τὸν Ἑρῖκον μόνον μὲ τὴν θλιψίαν του· ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῶν πολλῶν καὶ θαυμαστῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας ἐκείνης ταχέως ἀπεδίωξε τὴν λύπην ἀπὸ τὴν καρδίαν του.

Ἡσθάνετο δὲ πολλὴν χαρὰν συλλογιζόμενος τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἀπῆλause θεωρῶν τὸν λαμπρὸν ἥλιον, καὶ μάλιστα ὅσα ὁ μικρὸς Ἀλβέρτος τοῦ εἶπε περὶ Θεοῦ καὶ περὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε καθ' ἑαυτὸν, «Ἴσως εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ ἔμῃ ἐδῶ διὰ νὰ παρηγορῶ τὸν Ἀλβέρτον, ἐὰν οἱ ληστὰς οὗτοι τὸν φέρουν ἐδῶ, καὶ τοιουτοτρόπως καθησυχάσω τὸ πνεῦμά του.

Ὅτε δὲ ἡ μικρὰ Ἑλένη ἦλθε πρὸς αὐτόν, ἀντὶ νὰ τὸν εὕρῃ, καθὼς ἐφοβεῖτο, μελαγχολικὸν καὶ κατηφῆ, τὸν εὕρηκε μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς κατὰ τὸ φαινόμενον ἥσυχον καὶ ἱλαρόν.

«Δυστοχὲς παιδίον!» εἶπεν ἡ Ἑλένη καθ' ἑαυτήν, «κοιμᾶται! δειρεῖται ἴσως ὅτι εὕρισκεται ἔξω εἰς τὸ δάσος!» ἐγγίσασα δὲ αὐτόν εἰς τὸν ὦμον, «κοιμᾶσαι; Ἑρῖκε,» ἐψιθύριεν.

Ὁ Ἑρῖκος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ εἶπεν. «Ὁχι, Ἑλένη δὲν κοιμῶμαι· ἔλθε κάθισε πλησίον μου καὶ θὰ σέ εἶπω κατὰ τι.

Ἡ μικρὰ Ἑλένη ἐκάθισε πλησίον του, αὐτὸς δὲ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τῆς διηγήθη ὅλα ὅσα τοῦ συνέβησαν ἀφ' ὅτου ἀφῆκε τὸ σπήλαιον. Τῆς περιέγραψε μὲ πολλὴν ἀκριβείαν τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου εἰς τὸ δάσος; τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν Ἀλβέρτον, καὶ τί αὐτὸς τοῦ εἶπε περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸν κακὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅστις τὸν ἐδίωξε καὶ τὴν ἐκ νέου συνάντησίν του μὲ τὸν Μαυροβοδωρῆ· τελευταῖον δὲ τῆς εἶπε καὶ περὶ τῶν σχεδίων τοῦ Μαυροβοδωρῆ νὰ κλέψῃ τὸν μικρὸν Ἀλβέρτον καὶ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ σπήλαιον.

«Νὰ σ' εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, Ἑρῖκε, εἶπεν ἡ Ἑλένη, ἀπὸ ὅλα ὅσα μὲ διηγήθῃς περισσότερον μὲ ἤρεσαν ὅσα σέ εἶπε περὶ τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ ὁ Ἀλβέρτος· εἶναι τόσο ἐυχάριστον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ἔχει τοιοῦτον Πατέρα εἰς τὸν Οὐρανόν, ὅστις μᾶς ἀγαπᾷ καὶ κάμνει ὅτι εἶναι διὰ τὸ καλὸν μας· πιστεύω δὲ ὅτι σέ ἔστειλεν ἐδῶ νὰ χρησιμεύσῃς διὰ τὸ καλὸν τοῦ Ἀλβέρτου, ἐὰν τὸν φέρουν ἐδῶ. Ἐὰν δυνήθῃς νὰ τὸν ἐλευθερώσῃς καὶ αὐτὸς ἀποκατασταθῇ εἰς τὸ φροῦριον τοῦ πατρὸς του, θὰ παραλάβῃ βέβαια καὶ σέ ἐκεῖ, τότε ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ σέ ἀκολουθήσω, διότι ἐδοκίμησα αὐτὴν τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν ζῶμεν ἐδῶ μέσα!»

«ὦ! πόσον χαίρω, Ἑλένη, ἀκούων, ὅτι θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου!» εἶπεν ὁ Ἑρῖκος· «τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ παραπονῶμαι, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ, εἴτε φέρουν τὸν Ἀλβέρτον, εἴτε μὴ, νὰ δραπέτευσωμεν ἀπ' ἐδῶ· τώρα δὲ ἄς παρακαλέσωμεν τὸν ἀγαθὸν Θεὸν μας νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τοῦτο· αὐτὸς ἀκούει τὴν προσευχὴν ὅλων καὶ στέλλει τὴν ἀναγκαίαν βοήθειαν.»

«Ἄς προσευχηθῶμεν,» εἶπεν ἡ Ἑλένη. Ἀμφότερα δὲ τὰ παιδιά γονυπετήσαντα ἤρχισαν νὰ προσεύχωνται, ὁ Ἑρῖκος πρῶτον ἔπειτα δὲ ἡ Ἑλένη ἐπαναλαμβάνουσα, «ὦ, Θεέ, εἰμὲθα παιδιά πτωχὰ καὶ πολὺ λυπημένα· Βοήθησέ μας νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον τοῦτο, ἐλευθέρωσέ μας ἀπὸ τοὺς κακοὺς τούτους ἀνθρώπους, καὶ δόηγῃσέ μας εἰς καλοὺς ἀνθρώπους. Ἀμήν.»